

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

2. oktober 2014*

»Appel — ret til at blive hørt — retten til en domstol, der er oprettet ved lov — aktindsigt i institutionernes dokumenter — delvist afslag på at give appellanten aktindsigt i de omhandlede dokumenter — oprindeligt afslag på aktindsigt — opståen af en stiltiende afgørelse om afslag — den omstændighed, at en stiltiende afgørelse erstattes af udtrykkelige afgørelser — søgsmålsinteresse efter vedtagelsen af de udtrykkelige afgørelser om afslag — undtagelser til aktindsigt — beskyttelse af interessen i en forsvarlig forvaltning — beskyttelse af personoplysninger eller forretningsmæssige interesser«

I sag C-127/13 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 15. marts 2013,

Guido Strack, Köln (Tyskland), ved Rechtsanwalt H. Tettenborn,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved B. Conte og P. Costa de Oliveira, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Silva de Lapuerta, og dommerne J.L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot (refererende dommer) og A. Arabadjiev,

generaladvokat: J. Kokott

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 22. maj 2014,

afsagt følgende

* Processprog: tysk.

Dom

- 1 I appelskriftet har Guido Strack nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom Strack mod Kommissionen (T-392/07, EU:T:2013:8, herefter »den appellerede dom«), for så vidt som Retten med denne dom ikke gav appellanten fuldt ud medhold i dennes påstande om annullation af flere kommissionsafgørelser vedrørende dennes begæringer om aktindsigt i forskellige dokumenter på grundlag af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43).
- 2 Europa-Kommissionen har iværksat kontraappel med påstand om delvis ophævelse af den appellerede dom, for så vidt som Retten med denne dom fastslog dels, at der ved udløbet af de frister, der er fastsat i artikel 8 i forordning nr. 1049/2001, opstår stiltiende afgørelser om afslag på aktindsigt, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål, dels, at Kommissionen havde tilsidesat appellants ret til aktindsigt i en udskrift af det register, som Kommissionen skulle have udarbejdet i medfør af denne forordnings artikel 11, og som skulle have indeholdt en liste over afgørelserne om afslag på de genfremstillede begæringer om aktindsigt truffet før den 1. januar 2005 (herefter »udskriften af registret vedrørende afgørelserne om afslag på de genfremstillede begæringer om aktindsigt«).

Tvistens baggrund

- 3 Ved skrivelse af 20. juni 2007 fremsatte appellanten en første begæring til Kommissionen om aktindsigt i medfør af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 1049/2001 i tre grupper af dokumenter.
- 4 Appellanten anmodede for det første om aktindsigt i samtlige dokumenter vedrørende de genfremstillede begæringer om aktindsigt, som Kommissionen havde givet helt eller delvis afslag på siden den 1. januar 2005 (herefter »dokumenterne vedrørende de genfremstillede begæringer, som der var blevet givet afslag på«).
- 5 Appellanten anmodede for det andet om aktindsigt i udskriften af registret vedrørende afgørelserne om afslag på de genfremstillede begæringer om aktindsigt.
- 6 For det tredje anmodede appellanten om aktindsigt i alle dokumenter i forbindelse med den sag, der gav anledning til dom Sequeira Wandschneider mod Kommissionen (T-110/04, EU:T:2007:78, herefter »dokumenterne vedrørende sag T-110/04«).
- 7 Denne oprindelige begæring om aktindsigt i de omhandlede dokumenter, som blev registreret hos Kommissionen den 3. juli 2007, var genstand for en skriftveksling mellem Kommissionen og appellanten. I forbindelse hermed oplyste Kommissionen ved skrivelse af 24. juli 2007 appellanten om, at udskriften af registret vedrørende afgørelserne om afslag på de genfremstillede begæringer om aktindsigt ikke fandtes.
- 8 Ved udløbet af fristerne i artikel 7 i forordning nr. 1049/2001 for behandling af de oprindelige begæringer om aktindsigt og efter Kommissionens vedtagelse den 13. august 2007 af en afgørelse om afslag med hensyn til aktindsigt i dokumenterne vedrørende sag T-110/04 fremsatte appellanten den 15. august 2007 en »genfremstillet begæring« om aktindsigt i henhold til nævnte forordnings artikel 7, stk. 2 og 4.
- 9 Nævnte begæring var genstand for flere afgørelser om delvis aktindsigt i de krævede dokumenter, som blev vedtaget efter udløbet af de frister, der er fastsat i artikel 8 i forordning nr. 1049/2001, og efter indgivelse af stævningen i den sag, som resulterede i den appellerede dom, dvs. den 23. oktober 2007, den 28. november 2007, den 15. februar 2008 og den 9. april 2008. Med disse afgørelser opnåede appellanten aktindsigt i et stort antal dokumenter, hvis indhold delvist blev holdt skjult med henblik på at beskytte personoplysninger eller forretningsmæssige interesser.

Retsforhandlingerne ved Retten og den appellerede dom

- 10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 12. oktober 2007 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af de stiltiende og udtrykkelige afgørelser om afslag på aktindsigt i de dokumenter, der var omfattet af appellans oprindelige og genfremsatte begæringer om aktindsigt i de omhandlede dokumenter. Efter at Kommissionen efter stævningens indgivelse vedtog flere udtrykkelige afgørelser, der delvist gav afslag på aktindsigt i de begærede dokumenter, udvidede appellanten søgsmålet til også at omfatte disse afgørelser.
- 11 Retten fastslog i den appellerede dom, at i mangel af enhver afgørelse med hensyn til en genfremsat begæring vedtaget af Kommissionen i henhold til artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1049/2001 inden for de frister, der er fastsat i denne bestemmelse, opstår der stiltiende afgørelser om afslag, som kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål. Retten frifandt ikke desto mindre Kommissionen, for så vidt som søgsmålet var anlagt til prøvelse af disse stiltiende afgørelser, med den begrundelse, at appellanten ikke længere havde nogen søgsmålsinteresse fra det tidspunkt, hvor Kommissionen vedtog de udtrykkelige afgørelser om et delvist afslag, der erstattede de stiltiende afgørelser.
- 12 Da søgsmålet kunne antages til realitetsbehandling på tidspunktet for dets anlæggelse, tillod Retten imidlertid, at søgsmålet blev udvidet til at omfatte de udtrykkelige afgørelser.
- 13 For så vidt angår de påstande i søgsmålet, der vedrørte Kommissionens skrivelse af 24. juli 2007, hvorved appellanten blev oplyst om, at udskriften af registret vedrørende afgørelserne om afslag på genfremsatte begæringer om aktindsigt ikke fandtes, konkluderede Retten ligeledes, at de kunne antages til realitetsbehandling.
- 14 Hvad angår realiteten annullerede Retten Kommissionens afgørelse af 24. juli 2007 om afslag på aktindsigt i udskriften af registret vedrørende afgørelserne om afslag på de genfremsatte begæringer om aktindsigt og afgørelsen af 23. oktober 2007 vedrørende dokumenterne fra Det Europæiske Kontor til Bekæmpelse af Svig (OLAF), for så vidt som de vedrører oplysninger om juridiske personer, samt afgørelserne af 28. november 2007 og af 15. februar 2008 vedrørende dokumenterne fra Kommissionen, bortset fra dokumenterne fra OLAF og bortset fra dokumenterne vedrørende sag T-110/04.
- 15 Desuden blev afgørelsen af 28. november 2007, for så vidt som den vedrører dokumenterne vedrørende sag T-110/04, og afgørelsen af 9. april 2008 delvis annulleret.
- 16 I øvrigt frifandt Retten Kommissionen og pålagde Kommissionen at bære sine egne omkostninger og betale to tredjedele af appellans omkostninger.

Parternes påstande

- 17 Guido Strack har nedlagt følgende påstande:
 - Den appellerede dom ophæves, for så vidt som Guido Strack ikke fik medhold eller kun fik delvis medhold i sine påstande.
 - Guido Strack gives medhold i de påstande, som han har nedlagt i stævningen i første instans.
 - Kontraappellen forkastes i sin helhed.
 - Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.

— Subsidiært ophæves også afgørelsen truffet af Rettens præsident, hvorved denne fordelte sag T-392/07 til Rettens Fjerde Afdeling.

18 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes i sin helhed.

— Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den fastslog, at søgsmålet anlagt til prøvelse af angivelige stiltiende afgørelser om afslag på aktindsigt i dokumenterne vedrørende de genfremsatte begæringer, som der var blevet givet afslag på, kunne antages til realitetsbehandling.

— Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den annullerede Kommissionens afgørelse af 24. juli 2007, hvorved appellanten meddeltes, at udskriften af registret vedrørende afgørelserne om afslag på de genfremsatte begæringer om aktindsigt ikke fandtes.

— Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger ved Retten og Domstolen.

Kontraappellen

19 Kommissionen har inden for rammerne af sin kontraappel fremsat to anbringender, hvoraf det første vedrører formaliteten i forbindelse med det oprindelige søgsmål. I den foreliggende sag skal disse anbringender derfor undersøges først.

Det første anbringende

Parternes argumenter

20 Med det første anbringende gøres det gældende, at søgsmålet med påstand om annulation af de stiltiende afgørelser om afslag, der er opstået i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 ved udløbet af fristerne i denne artikel, ikke kan antages til realitetsbehandling.

21 Kommissionen har anført, at der ikke kan være opstået en stiltiende afgørelse om afslag ved udløbet af fristerne i artikel 8, i forordning nr. 1049/2001, dels fordi appellanten nægtede at nå frem til en rimelig løsning i overensstemmelse med denne forordnings artikel 6, stk. 3, dels fordi Kommissionen ikke havde pligt til at overholde fristerne i denne forordning, da den omhandlede begæring om aktindsigt vedrørte et klart uforholdsmæssigt antal dokumenter, og dette i en forsvarlig forvaltnings interesse.

22 Kommissionen har også anført, at den appellerede dom er behæftet med en begrundelsesmangel, idet Retten i denne doms præmis 45 baserede sig på en ukorrekt fortolkning af sin egen praksis. Endvidere er nævnte doms begrundelse, således som den fremgår af dommens præmis 49 og 144, selvmodsigende.

23 Appellanten har nedlagt påstand om, at Kommissionens første anbringende forkastes.

Domstolens bemærkninger

24 Det bemærkes, at det følger af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 dels, at en manglende besvarelse inden for den fastsatte frist fra den pågældende institution af en genfremsat begæring om aktindsigt anses for et afslag på aktindsigt. Dels udgør denne stiltiende afgørelse det tidspunkt, fra hvilket en interesseret part kan anlægge et søgsmål med påstand om annulation af denne afgørelse. Parterne råder ikke over sådanne frister, der er indført af hensyn til almenvellet.

- 25 Det bemærkes herved, at forordning nr. 1049/2001 ikke giver mulighed for at fravige de frister, der er fastsat i forordningens artikel 7 og 8, og at disse frister er afgørende for afviklingen af proceduren for aktindsigt i de berørte institutioners dokumenter, der har til formål at fremme en hurtig og enkel behandling af begæringer om aktindsigt i disse dokumenter (jf. i denne retning dom Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, C-362/08 P, EU:C:2010:40, præmis 53).
- 26 Hvis der er tale om en begæring vedrørende et meget langt dokument eller vedrørende en stort antal dokumenter, kan der undtagelsesvis indrømmes en forlængelse på 15 arbejdsdage at regne fra den frist, der er fastsat i denne forordnings artikel 8, stk. 1. Selv om nævnte forordnings artikel 6, stk. 3, i et sådant tilfælde gør det muligt for den pågældende institution at nå frem til en rimelig løsning med den, som har anmodet om aktindsigt i dokumenter, som er i institutionens besiddelse, kan denne løsning kun vedrøre indholdet eller antallet af begærede dokumenter.
- 27 Denne konstatering afsvækkes ikke af Kommissionens argument vedrørende institutionernes mulighed for at forsone interesserne hos de personer, der begærer aktindsigt i dokumenter i institutionernes besiddelse, og interessen i en forsvarlig forvaltning. Det er korrekt, at det fremgår af præmis 30 i dom Rådet mod Hautala (C-353/99 P, EU:C:2001:661), at det følger af proportionalitetsprincippet, at institutionerne i særlige tilfælde, hvor omfanget af dokumentet eller af de dele af dokumentet, der skal tilbageholdes, ville påføre dem en uforholdsmæssig administrativ byrde, kan afveje interessen hos den, der har begæret aktindsigt, mod den arbejdsbyrde, der er forbundet med behandlingen af begæringen om aktindsigt, for at beskytte interessen i en forsvarlig forvaltning.
- 28 En institution vil således under særlige omstændigheder kunne nægte aktindsigt i visse dokumenter med den begrundelse, at arbejdsbyrden forbundet med deres udbredelse står i et urimeligt forhold til målene med begæringen om aktindsigt i disse dokumenter. En påberåbelse af proportionalitetsprincippet kan imidlertid ikke gøre det muligt at ændre de frister, der er fastsat i forordning nr. 1049/2001, uden at skabe en situation med retslig usikkerhed.
- 29 For så vidt angår kritikken vedrørende den appellerede doms begrundelse bemærkes, at den omstændighed, at Retten vedrørende sagens realitet kom til et andet resultat end Kommissionen, ikke i sig selv behæfte den appellerede dom med en mangelfuld begrundelse (dom Gogos mod Kommissionen, C-583/08 P, EU:C:2010:287, præmis 35).
- 30 Den påståede selvmodsigelse mellem præmis 49 og præmis 144 i den appellerede dom er endvidere baseret på en ukorrekt læsning af disse to præmisser, idet appellants ønske om at forblive inden for fristerne fastsat i forordning nr. 1049/2001 i lyset af betragtningerne i nærværende doms præmis 24-28 i intet tilfælde kan betyde, at Kommissionen ikke havde mulighed for at nå frem til en rimelig løsning.
- 31 Det følger heraf, at det første anbringende i Kommissionens kontraappel skal forkastes.

Det andet anbringende

Parternes argumenter

- 32 Med sit andet anbringende foreholder Kommissionen Retten at have fastslået, at Kommissionen havde tilsidesat appellants ret til aktindsigt i udskriften af registret vedrørende afgørelserne om afslag på de genfremsatte begæringer om aktindsigt.
- 33 Kommissionen har anført, at Retten med urette konstaterede, at Kommissionens skrivelse af 24. juli 2007, hvorved appellanten blev meddelt, at en sådan udskrift ikke eksisterede, udgjorde et afslag på aktindsigt i dette dokument. Kommissionen har herved anført dels, at det er umuligt at videregive en udskrift af et register, som uanset den forpligtelse, der er fastsat i artikel 11 i forordning

nr. 1049/2001, ikke eksisterer, dels, at denne forordning kun finder anvendelse på eksisterende dokumenter. En begæring om aktindsigt kan under ingen omstændigheder skabe en forpligtelse til at udarbejde et dokument, der ikke eksisterer.

- 34 Kommissionen har også anført, at Retten traf afgørelse ultra petita, dels da den annullerede en udtrykkelig afgørelse om afslag, selv om appellanten havde nedlagt påstand om annulation af en stiltiende afgørelse om afslag, dels da den udtalte sig om rækkevidden af Kommissionens forpligtelse i medfør af artikel 11 i forordning nr. 1049/2001.
- 35 Appellanten har nedlagt påstand om, at Kommissionens andet anbringende forkastes med den begrundelse, at anbringendet er støttet på Kommissionens egne tilsidesættelser af forordning nr. 1049/2001 og navnlig af forordningens artikel 11. Appellanten har endvidere gjort gældende, at Kommissionen burde have fremlagt flere beviser til underbyggelse af dens påstand om, at udskriften af registret vedrørende afgørelserne om afslag på de genfremsatte begæringer om aktindsigt ikke var blevet udarbejdet. Endelig burde Kommissionen, dersom registret ikke eksisterede, enten oprette registret eller fremlægge de dokumenter, der skulle registreres, hvilket følger af dens bistandspligt.

Domstolens bemærkninger

- 36 Det fremgår af Domstolens praksis, at proceduren for aktindsigt i institutionernes dokumenter forløber i to etaper, og at en besvarelse på en oprindelig begæring som omhandlet i artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 1049/2001 kun udgør en første stillingtagen, der i princippet ikke kan gøres til genstand for et søgsmål (jf. kendelse Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, C-208/11 P, EU:C:2012:76, præmis 30 og 31). Når en institution med et sådant svar træffer endelig afgørelse, kan dette svar imidlertid undtagelsesvis gøres til genstand for et annulationssøgsmål (jf. dom Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, EU:C:2010:40, præmis 62).
- 37 Det fremgår af den appellerede dom, at appellanten begærede aktindsigt i en del af det register, hvis oprettelse er foreskrevet i forordning nr. 1049/2001, og fik afslag på denne aktindsigt med den begrundelse, at et sådant register ikke var blevet oprettet.
- 38 Det bemærkes herved, at som generaladvokaten har anført i punkt 65 i forslaget til afgørelse, vedrører retten til aktindsigt i institutionernes dokumenter som omhandlet i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 kun eksisterende dokumenter, som den pågældende institution er i besiddelse af.
- 39 I medfør af artikel 8, stk. 1 og 3, i forordning nr. 1049/2001, som specifikt udtrykker princippet om domstolsbeskyttelse, kan ethvert afslag på aktindsigt i dokumenter fremsat over for institutionerne imidlertid gøres til genstand for en domstolsprøvelse. Dette gælder, uanset hvilken begrundelse der påberåbes til støtte for afslaget på aktindsigt.
- 40 Det er således uden betydning for de interesserede parter søgsmålsret, at det gøres gældende, at aktindsigt i et dokument skal nægtes af en af de grunde, der er fastsat i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001, eller at det gøres gældende, at det begærede dokument ikke eksisterer. Enhver anden løsning ville gøre det umuligt at gennemføre den prøvelse, som det tilkommer Unionens retsinstanser at foretage med hensyn til, om en afgørelse om afslag på aktindsigt i institutionernes dokumenter er velbegrundet, idet det ville være tilstrækkeligt, at den pågældende institution for at unddrage sig enhver domstolskontrol påstår, at et dokument ikke eksisterer.
- 41 Det må derfor fastslås, at den omstændighed, at et dokument, som der kræves aktindsigt i, ikke eksisterer, eller den omstændighed, at den pågældende institution ikke er i besiddelse heraf, ikke medfører, at forordning nr. 1049/2001 ikke finder anvendelse.

- 42 Det tilkommer tværtimod den pågældende institution at besvare den, der begærer aktindsigt, og eventuelt for retsinstanserne at begrunde sit afslag på aktindsigt (jf. analogt dom Heylens m.fl., 222/86, EU:C:1987:442, præmis 15).
- 43 I den foreliggende sag fremgår det imidlertid klart af de forklaringer, som Kommissionen gav for Retten, såvel som af de sagsakter, der blev fremlagt for denne, at det pågældende register ikke var blevet udarbejdet. Heraf følger, at Kommissionen ikke kunne efterkomme appellants begæring om aktindsigt i udskriften af registret vedrørende afgørelserne om afslag på de genfremsatte begæringer om aktindsigt.
- 44 Som generaladvokaten har fremhævet i punkt 67 i forslaget til afgørelse, forbinder forordning nr. 1049/2001 ikke forpligtelsen i henhold til artikel 11 direkte med retten til aktindsigt i dokumenter i henhold til artikel 2, stk. 1. Derfor er det ikke muligt at håndhæve opfyldelsen af registreringspligten med en begæring om aktindsigt i dokumenter.
- 45 Det må i lyset af de foregående betragtninger fastslås, at Retten begik en retlig fejl, da den annullerede den udtrykkelige afgørelse af 24. juli 2007 om afslag på aktindsigt i en udskrift af registret vedrørende afgørelserne om afslag på de genfremsatte begæringer om aktindsigt.
- 46 Hverken artikel 11 i forordning nr. 1049/2001 eller bistandspligten, der er fastsat i denne forordnings artikel 6, stk. 2, kan pålægge en institution at oprette et dokument, som den er blevet anmodet om, men som ikke eksisterer.
- 47 På denne baggrund skal den appellerede dom ophæves, for så vidt som Retten med denne dom fastslog, at Kommissionen havde en forpligtelse til at udarbejde et ikke-eksisterende dokument, og følgelig annullerede Kommissionens afgørelse af 24. juli 2007 om afslag på aktindsigt i registret vedrørende afgørelserne om afslag på de genfremsatte begæringer om aktindsigt.

Hovedappellen

Det første anbringende

Parternes argumenter

- 48 Med det første anbringende vedrørende manglende kompetence for dommerkollegiet har appellanten anført, at Retten tilsidesatte retten til en domstol, der er oprettet ved lov, de rettigheder, der er sikret ved artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, og ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), samt flere bestemmelser i Rettens procesreglement, idet den omfordelte den af appellanten anlagte sag til en anden afdeling end den afdeling, som oprindeligt var bestemt. Appellanten har endvidere fremført et argument om tilsidesættelse af appellants ret til at blive hørt før en omfordeling af den af appellanten anlagte sag.
- 49 Det er Kommissionens opfattelse, at dette anbringende skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 50 I modsætning til hvad appellanten har anført, anvendte Retten sit procesreglement korrekt. Det bemærkes herved, at Retten i medfør af sit procesreglements artikel 12 fastsætter retningslinjerne for sagernes fordeling mellem afdelingerne, og at afgørelsen herom offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. Den afgørelse, der fastsætter kriterierne for fordeling af sager til afdelingerne, der var i kraft

på tidspunktet for indgivelse af stævningen (EUT 2007 C 269, s. 42), og den, der var gældende ved omfordelingen af sagen (EUT 2011 C 232, s. 2), har samme ordlyd. Heraf følger, at Rettens præsident kan fravige fremgangsmåden for fordeling af sagerne efter den rækkefølge, der er fastsat i disse afgørelser, »med henblik på at sikre en ligelig fordeling af arbejdsbyrden«.

- 51 Eftersom anvendelsen af denne fravigelse ikke er begrænset til tidspunktet for indgivelse af stævningen, er der intet til hinder for, at en sag omfordeles på et andet tidspunkt.
- 52 Denne fortolkning er så meget desto mere påkrævet, når henses til, at en omfordeling af en sag i en forsvarlig retsplejes interesse med henblik på at sikre en ligelig fordeling af arbejdsbyrden varetager målet om at behandle sagerne inden for en rimelig frist i overensstemmelse med chartrets artikel 47, stk. 2.
- 53 Hvad endvidere angår appellants argument om tilsidesættelse af appellants ret til at blive hørt, inden det af appellanten anlagte søgsmål omfordeles, skal det fastslås, at dette også savner grundlag. Ligesom en oprindelig fordeling af en sag giver en omfordeling af en sag til Retten i en anden sammensætning end den, der oprindeligt var bestemt, ikke parterne ret til indledningsvis at udtale sig om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse.
- 54 Det bemærkes endvidere, at i den foreliggende sag har appellanten på ingen måde rejst tvivl om upartiskheden af Retten i den sammensætning, for hvilken appellants annullationssøgsmål er blevet indbragt.
- 55 Det første anbringende skal således forkastes.

Det andet anbringende

Parternes argumenter

- 56 Med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at den appellerede dom er behæftet med forskellige procedurefejl.
- 57 For det første foreholder appellanten Retten at have afvist hans begæring om en behandling efter hasteproceduren, og for det andet har appellanten gjort gældende, at varigheden af proceduren var urimeligt lang, og at Retten derfor enten burde have tildelt appellanten en erstatning eller henvist denne begæring til den kompetente ret.
- 58 Appellanten har for det andet gjort gældende, at Retten tilsidesatte hans ret til at blive hørt. Retten tog hverken hensyn til to af appellants yderligere processkrifter eller appellants anmodning om berigtigelse af retsmødeprotokollatet. Under retsmødet fik appellanten desuden kun 30 minutters taletid, og Retten tillod Kommissionen at fremføre et nyt argument vedrørende Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 2001 L 8, s. 1) uden at give appellanten mulighed for at fremsætte sine skriftlige bemærkninger hertil. Endelig har appellanten anført, at Retten ikke gav ham mulighed for på behørig vis at udtale sig om de dokumenter, som OLAF fremlagde i medfør af afgørelsen af 23. oktober 2007.
- 59 Appellanten har for det tredje anført, at Retten ikke undersøgte hvert dokument, som Kommissionen havde fremsendt den, med henblik på at afgøre, om de udeladelser af oplysninger, som Kommissionen havde foretaget i medfør af artikel 4 i forordning nr. 1049/2001, var begrundede.

60 For det fjerde har appellanten gjort gældende, at Retten ikke i tilstrækkelig grad godtgjorde, at Kommissionen reelt have fremsendt den alle dokumenterne vedrørende de genfremsatte begæring, som der var blevet givet afslag på.

61 Kommissionen har anført, at det andet anbringende åbenbart ikke kan antages til realitetsbehandling eller er åbenbart ugrundet.

Domstolens bemærkninger

62 Det bemærkes, at den manglende overholdelse af en rimelig sagsbehandlingstid ikke kan føre til ophævelse af den appellerede dom i en situation, hvor der ikke foreligger nogen holdepunkter for, at den påståede urimeligt langvarige sagsbehandlingstid ved Retten har haft indflydelse på sagens udfald (dom Gascogne mod Kommissionen, C-58/12 P, EU:C:2013:770, præmis 73).

63 I den foreliggende sag har appellanten ikke anført, at varigheden af proceduren for Retten har haft nogen som helst indflydelse på sagens udfald. Hverken Rettens nægtelse af at træffe afgørelse efter en hasteprocedure eller den påståede urimeligt lange varighed af proceduren kan derfor resultere i den appellerede doms ophævelse.

64 Argumentet om ulovligheden af afvisningen af den påstand om erstatning, som appellanten har baseret på de samme grunde vedrørende procedurens varighed, skal også forkastes. Det fremgår af Domstolens praksis, at det tilkommer Retten, der er kompetent i medfør af artikel 256, stk. 1, TEUF, at tage stilling til sådanne erstatningskrav, idet den skal træffe sin afgørelse i en anden sammensætning end den, der behandlede den sag, som gav anledning til den procedure, hvis varighed kritiseres (dom Groupe Gascogne mod Kommissionen, EU:C:2013:770, præmis 90).

65 Heraf følger, at det var med rette, at Retten afviste påstanden om erstatning baseret på varigheden af proceduren, idet den i den appellerede doms præmis 93 fastslog, at denne påstand skulle have været nedlagt ved et selvstændigt søgsmål.

66 Argumenterne vedrørende afvisningen af de to yderligere processkrifter og Rettens nægtelse af at give appellanten længere taletid end 30 minutter under retsmødet skal også forkastes, eftersom det klart fremgår af den appellerede dom, at appellanten i tilstrækkelig grad fik lejlighed til at udtale sig om de annullationsanbringender, som han påberåbte sig inden for rammerne af sit søgsmål.

67 For så vidt angår dokumenterne fra OLAF fremgår det af den appellerede dom, at afgørelsen af 23. oktober 2007 gav appellanten delvis aktindsigt i disse dokumenter. Appellanten har imidlertid anført, at han først modtog alle de dokumenter, der var omhandlet i denne afgørelse, efter at han havde afgivet replik, og at han derfor ikke fik lejlighed til at udtale sig om deres indhold under den skriftlige forhandling for Retten.

68 Det fremgår imidlertid af sagsakterne, at appellanten modtog de pågældende dokumenter tilstrækkeligt længe før retsmødet, dvs. senest i oktober 2008, til at appellanten kunne gennemgå dem og tage stilling til dem (jf. i denne retning dom Corus UK mod Kommissionen, C-199/99 P, EU:C:2003:531, præmis 21).

69 Appellantens argument med hensyn til Rettens hensyntagen til et argument vedrørende forordning nr. 45/2001, som Kommissionen skulle have fremsat for første gang under retsmødet, skal også forkastes.

- 70 Det fremgår således af Domstolens praksis, at når formålet med en begæring, som er baseret på forordning nr. 1049/2001, er at få aktindsigt i dokumenter, der indeholder personoplysninger, gælder bestemmelserne i forordning nr. 45/2001 fuldt ud (dom Kommissionen mod Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, præmis 63).
- 71 Det følger heraf, at Kommissionens argument baseret på forordning nr. 45/2001 med henblik på at begrunde anvendelsen af den undtagelse vedrørende beskyttelse af personoplysninger, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1049/2001, udgør en udvidelse af en begrundelse, der allerede implicit var indeholdt i de afgørelser, hvorved Kommissionen gav aktindsigt i et vist antal dokumenter, hvis indhold delvis blev holdt skjult for at beskytte personoplysninger, således som generaladvokaten har anført i punkt 123 i forslaget til afgørelse, og at det derfor var med rette, at Retten tog hensyn hertil.
- 72 Appellanten har endvidere gjort gældende, at Retten havde pligt til at undersøge hvert dokument, med hensyn til hvilket der blev helt eller delvis nægtet aktindsigt, hvilket Retten ikke gjorde.
- 73 Det skal herved bemærkes, at Retten kun skal pålægge fremlæggelse af et sådant dokument og undersøge det, hvis det anfægtes, at de oplysninger, der er omfattet af afslaget på aktindsigt, er omfattet af anvendelsesområdet for de undtagelser, der er fastsat i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001 (dom Jurašinović mod Rådet, C-576/12 P, EU:C:2013:777, præmis 27 og 29).
- 74 Eftersom appellanten har anfægtet berettigelsen af begrundelsen for de afgørelser, hvorved Kommissionen gav aktindsigt i et vist antal dokumenter, hvis indhold delvis blev holdt skjult for at beskytte personoplysninger, uden at gøre gældende, at de undtagelser, der er fastsat i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001, ikke fandt anvendelse på de omhandlede dokumenter, havde Retten ikke pligt til at undersøge disse dokumenter (jf. i denne retning dom Jurašinović mod Rådet, EU:C:2013:777, præmis 28-30).
- 75 Appellanten foreholder imidlertid også Retten ikke at have undersøgt, om de udeladelser, som Kommissionen foretog, reelt var begrænset til oplysninger, der var omfattet af anvendelsesområdet for de undtagelser, som Kommissionen påberåbte sig.
- 76 I modsætning til de sager, der gav anledning til domme IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mod Kommissionen (C-135/11 P, EU:C:2012:376) og Jurašinović mod Rådet (EU:C:2013:777), var appellanten i den foreliggende sag i besiddelse af de dokumenter, som han havde anmodet om. Han havde derfor mulighed for at henvise til indicier, der med rimelighed kunne rejse tvivl om, hvorvidt de af Kommissionen foretagne udeladelser vedrørte oplysninger, der er omfattet af en af de undtagelser, der er fastsat i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001.
- 77 Det bemærkes herved, at det alene tilkommer Retten at afgøre, om det er nødvendigt at supplere bevismaterialet i de sager, den forelægges til afgørelse. Vurderingen af processkrifternes beviskraft er et led i den bedømmelse af de faktiske omstændigheder, som det alene tilkommer Retten at foretage (dom E.ON Energie mod Kommissionen, C-89/11 P, EU:C:2012:738, præmis 115).
- 78 Henset til den gyldighedsformodning, der knytter sig til EU's retsakter, og i mangel af enhver angivelse fra appellants side, der med rimelighed kan rejse tvivl om, at de af Kommissionen foretagne udeladelser vedrører oplysninger, der er omfattet af en af de undtagelser, der er fastsat i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001, havde Retten ikke pligt til at pålægge en fremlæggelse af samtlige de pågældende dokumenter eller at undersøge disse.
- 79 Hvad endelig angår argumentet vedrørende en ufuldstændig fremlæggelse af dokumenterne vedrørende de genfremsatte begæring, som der var blevet givet afslag på, bemærkes, at det alene er Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder såvel som til at vurdere beviserne, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet forkert gengivet (dom

Rousse Industry mod Kommissionen, C-271/13 P, EU:C:2014:175, præmis 81). En sådan urigtig gengivelse foreligger bl.a., når det er åbenbart, at Retten er gået videre end en rimelig vurdering af beviserne.

- 80 Appellanten gjorde i den foreliggende sag for Retten gældende, at Kommissionen, henset til denne institutions egne statistikker, kun havde fremlagt en del af afgørelserne om afslag på aktindsigt i de omhandlede dokumenter. Kommissionen har heroverfor anført, at denne afvigelse bundede i det forhold dels, at en afgørelse om afslag på aktindsigt i dokumenter kunne indeholde flere begæringer om aktindsigt i sådanne dokumenter, dels, at visse begæringer om aktindsigt verserede ved slutningen af året.
- 81 Det fremgår ikke af de sagsakter, der blev fremlagt for den, at Retten på nogen måde foretog en urigtig gengivelse i forbindelse med sin bedømmelse af samtlige de faktiske omstændigheder.
- 82 Som følge af det ovenstående skal det andet anbringende forkastes i sin helhed.

Det tredje anbringende

Parternes argumenter

- 83 Med det tredje anbringende har appellanten påberåbt sig flere argumenter vedrørende retlige fejl med hensyn til bedømmelsen af Kommissionens stiltiende og udtrykkelige afgørelser.
- 84 Appellanten har for det første gjort gældende, at Retten burde have truffet afgørelse om lovligheden af de stiltiende afgørelser om afslag på aktindsigt i de omhandlede dokumenter. Appellanten har i den forbindelse anført, at han havde en søgsmålsinteresse med hensyn til de stiltiende afgørelser, selv efter at der blev vedtaget udtrykkelige afgørelser.
- 85 Appellanten har dernæst anført, at Retten med urette fastslog, at de udtrykkelige afgørelser, som Kommissionen vedtog, havde erstattet de stiltiende afgørelser om afslag på aktindsigt i de omhandlede dokumenter, som var opstået i overensstemmelse med artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001. For det første indeholdt de udtrykkelige afgørelser ingen henvisninger til de stiltiende afgørelser, og for det andet hvad mere specifikt angår afgørelsen af 23. oktober 2007 vedrørende dokumenterne fra OLAF blev denne vedtaget på grundlag af nævnte forordnings artikel 7 i stedet for artikel 8.
- 86 Endelig har appellanten subsidiært anført, at de udtrykkelige afgørelser kun delvis ophævede de stiltiende afgørelser.
- 87 Kommissionen har nedlagt påstand om, at det tredje anbringende afvises eller forkastes som ugrundet med den begrundelse, at Kommissionens udtrykkelige afgørelser har erstattet den stiltiende afgørelse om afslag på aktindsigt i de pågældende dokumenter, selv om den aktindsigt, som de giver, er begrænset.

Domstolens bemærkninger

- 88 Såfremt der ved udløbet af fristen for besvarelse af appellants genfremsatte begæring ikke foreligger nogen udtrykkelig afgørelse, opstår der, som det allerede er anført i nærværende doms præmis 24, stiltiende afgørelser om afslag på aktindsigt i de omhandlede dokumenter, som vil kunne gøres til genstand for et søgsmål i medfør af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001.

- 89 Disse afgørelser blev imidlertid trukket tilbage ved de afgørelser, som Kommissionen senere vedtog, og ved hvilke den gav appellanten delvis aktindsigt i de begærede dokumenter. Det var således uden at begå en retlig fejl, at Retten fastslog, at det var uforholdsmæssigt at træffe afgørelse vedrørende søgsmålet, for så vidt som det var anlagt til prøvelse af de stiltiende afgørelser om afslag på aktindsigt i de omhandlede dokumenter.
- 90 Hvad nærmere bestemt angår afgørelsen af 23. oktober 2007 vedrørende dokumenterne fra OLAF er appellants argument om, at en afgørelse vedtaget på grundlag af artikel 7 i forordning nr. 1049/2001 ikke kan erstatte en stiltiende afgørelse som omhandlet i denne forordnings artikel 8, stk. 3, baseret på en ukorrekt fortolkning af denne afgørelse. Det fremgår således af Domstolens praksis, at der ved kvalificeringen af en retsakt skal lægges vægt på retsaktens indhold, og at en retsacts eller en afgørelses form i den forbindelse principielt er uden betydning (jf. analogt dom NDSHT mod Kommissionen C-322/09 P, EU:C:2010:701, præmis 46).
- 91 Eftersom afgørelsen af 23. oktober 2007 vedrørende dokumenterne fra OLAF blev vedtaget efter fremsendelsen af en genfremsat begæring om aktindsigt i de omhandlede dokumenter og efter udløbet af fristerne i artikel 8 i forordning nr. 1049/2001, må det fastslås, at der er tale om en udtrykkelig afgørelse som svar på en genfremsat begæring. Henvisningen til artikel 7 i forordning nr. 1049/2001 er således uden relevans.
- 92 På baggrund af det ovenstående skal det tredje anbringende forkastes.

Det fjerde anbringende

Parternes argumenter

- 93 Med det fjerde anbringende har appellanten anført, at den appellerede dom, for så vidt som den vedrører omfanget af begæringen om aktindsigt i dokumenterne vedrørende sag T-110/04, indebærer en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, og at dommen er utilstrækkeligt begrundet.
- 94 Kommissionen har nedlagt påstand om, at dette anbringende forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 95 Med det fjerde anbringende har appellanten i det væsentlige anført, at Retten i den appellerede doms præmis 151-154 foretog en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder.
- 96 Retten kunne imidlertid uden at foretage en urigtig gengivelse af appellants påstande og ved en dom, der er tilstrækkeligt begrundet, fastslå, at den opregning af dokumenter, der er indeholdt i den oprindelige begæring om aktindsigt, og forud for hvilken går ordene »det skal præciseres«, var udtømmende, og at appellanten ikke havde anmodet om andre dokumenter.
- 97 Hvad angår appellants påstand om, at bilag A1 og A2 mangler, må det fastslås, at det ikke fremgår af sagsakterne, at en angivelig mangel på disse dokumenter har været behandlet for Retten. Det fremgår af Domstolens faste praksis, at inden for rammerne af en appelsag er Domstolens kompetence begrænset til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender og argumenter, som er blevet behandlet i første instans.
- 98 Det følger heraf, at det fjerde anbringende skal forkastes.

Det femte anbringende

Parternes argumenter

- 99 Med det femte anbringende har appellanten anfægtet begrundelsen for Kommissionens anvendelse af undtagelsen vedrørende beskyttelse af oplysninger og lovligheden af de af Kommissionen foretagne udeladelser af personoplysninger.
- 100 Det er Kommissionens opfattelse, at dette anbringende skal forkastes i sin helhed.

Domstolens bemærkninger

- 101 For så vidt angår den kritik af den appellerede dom, hvorefter Retten fastslog, at den udeladelse af personoplysninger, som Retten havde foretaget i medfør af den undtagelse til aktindsigt, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1049/2001, henvises til Domstolens praksis, hvorefter bestemmelserne i forordning nr. 45/2001, herunder artikel 8, litra b), og artikel 18, udgør grundlæggende bestemmelser, og fuldt ud gælder, når formålet med en begæring, som er baseret på forordning nr. 1049/2001, er at få aktindsigt i dokumenter, der indeholder personoplysninger (dom Kommissionen mod Bavarian Lager, EU:C:2010:378, præmis 63 og 64).
- 102 En videregivelse af sådanne oplysninger er omfattet af definitionen af »behandling« som omhandlet i forordning nr. 45/2001 (dom Kommissionen mod Bavarian Lager, EU:C:2010:378, præmis 69).
- 103 Det fremgår af nævnte forordnings artikel 5, at enhver behandling af personoplysninger for at være lovlig skal overholde en af de betingelser, der er fastsat i denne artikel.
- 104 Desuden kan personoplysninger kun videregives til tredjemand på grundlag af forordning nr. 1049/2001, hvis denne videregivelse dels opfylder betingelserne i artikel 8, litra a) eller b), i forordning nr. 45/2001, dels udgør en lovlig behandling i overensstemmelse med kravene i samme forordnings artikel 5.
- 105 Henset til det foregående var det uden at begå en retlig fejl, at Retten efterprøvede, om betingelserne i artikel 8, litra b), i forordning nr. 45/2001 var opfyldt.
- 106 I modsætning til hvad appellanten har anført, kan det desuden ikke af nævnte bestemmelse udledes, at de institutioner, som er omfattet af en begæring om aktindsigt i dokumenter, som de er i besiddelse af, har pligt til ex officio at undersøge, om der er en begrundelse for en videregivelse af personoplysninger.
- 107 Tværtimod påhviler det den, der begærer aktindsigt, at godtgøre nødvendigheden af en videregivelse af oplysninger (jf. dom Kommissionen mod Bavarian Lager, EU:C:2010:378, præmis 77).
- 108 Appellantens argumentation, hvorefter Kommissionen, henset til artikel 8, litra a), i forordning nr. 45/2001, havde pligt til at videregive personoplysninger med den begrundelse, at aktindsigt i institutionernes dokumenter i henhold til forordning nr. 1049/2001 altid var i samfundets interesse, skal også forkastes. Som generaladvokaten har anført i punkt 154 i forslaget til afgørelse, er en sådan argumentation i strid med den forpligtelse, som påhviler den, der begærer aktindsigt, og hvorefter denne skal godtgøre nødvendigheden af en videregivelse af personoplysninger som anført i præmis 107 ovenfor.
- 109 Desuden fremgår det af den appellerede doms præmis 173, at appellanten ikke gav nogen begrundelse for nødvendigheden af Kommissionens videregivelse af personoplysninger.

- 110 Det følger heraf, at appellans argumenter vedrørende dels en manglende høring af alle de personer, hvis personoplysninger var omfattet, dels en manglende hensyntagen til visse personers samtykke i en udbredelse af deres personoplysninger, skal forkastes som irrelevante. Selv hvis det antages, at en videregivelse af visse oplysninger havde været lovlig, kunne Kommissionen ikke foretage en sådan, fordi appellanten ikke som fastsat i artikel 8, litra b), i forordning nr. 1049/2001 havde godtgjort, at en sådan videregivelse var nødvendig.
- 111 Af samme grunde kan appellans argumentation med henblik på at opnå navnene på de tjenestemænd, der fremgår af dokumenterne vedrørende sag T-110/04, ikke tiltrædes. Det var således med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 194-197 fastslog, at deres navne udgjorde beskyttede oplysninger i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1049/2001. Den omstændighed, at visse navne blev offentliggjort under retsmødet for Retten, ændrer ikke denne konklusion. Som fastslået af Retten i den appellerede doms præmis 194 kan denne omstændighed ikke fritage de andre institutioner for deres forpligtelser.
- 112 Appellanten har også anført, at Retten ikke tog hensyn til Kommissionens forpligtelse til at kode de navne, som den havde udeladt.
- 113 Det var i den forbindelse med rette, at Retten forkastede appellans anbringende vedrørende kodning af navnene, idet den i den appellerede doms præmis 207 og 208 fastslog, at en systematisk forpligtelse til kodning udgjorde en særligt tung og unødvendig arbejdsbyrde. Som anført i nærværende doms præmis 27 og 28 kan institutionerne i særlige tilfælde påberåbe sig interessen i en forsvarlig forvaltning efter at have afvejet interesserne hos den, der begærer aktindsigt, mod den arbejdsbyrde, der er forbundet med behandlingen af dennes begæring.
- 114 Appellanten har videre gjort gældende, at Retten med urette fastslog, at begrundelsen for Kommissionens anvendelse af artikel 4, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1049/2001 var tilstrækkelig, selv om den ikke nævnte forordning nr. 45/2001 og heller ikke detaljeret redegjorde for, hvorfor en udeladelse af alle personoplysninger i de dokumenter, som der var begæret aktindsigt i, var begrundet.
- 115 Det var imidlertid uden at begå en retlig fejl, at Retten bekræftede lovligheden af Kommissionens anvendelse af nævnte bestemmelse, eftersom en påberåbelse af artikel 4, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1049/2001 som anført i nærværende doms præmis 70 og 71 nødvendigvis indebærer, at forordning nr. 45/2001 finder anvendelse (dom Kommissionen mod Bavarian Lager, EU:C:2010:378, præmis 63).
- 116 Desuden bemærkes, at da appellanten som anført i nærværende doms præmis 106-111 ikke havde angivet nogen begrundelse for, hvorfor en videregivelse af personoplysninger skulle være nødvendig, opstod spørgsmålet om lovligheden af denne videregivelse ikke. Det var derfor med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 120 fastslog, at Kommissionen i den forbindelse ikke yderligere skulle begrunde sin beslutning om at anvende artikel 4, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1049/2001.
- 117 Det samme gælder med hensyn til den appellerede doms præmis 125 og 126, eftersom Retten her med rette fastslog, at begrundelsen for Kommissionens beslutning om at skjule personoplysninger overholdt de sædvanlige krav på området, således som generaladvokaten har anført i punkt 145 i forslaget til afgørelse.
- 118 Endelig har appellanten anført, at den appellerede dom er behæftet med en manglende begrundelse, for så vidt som den vedrører lovligheden af de foretagne udeladelser af personoplysninger i dokumenterne fra OLAF.

- 119 Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at en part ikke kan ændre genstanden for en tvist ved for første gang for Domstolen at fremsætte et anbringende, som vedkommende har kunnet fremsætte for Retten, men som vedkommende ikke har fremsat, eftersom dette ville være ensbetydende med at give vedkommende adgang til at forelægge Domstolen – hvis kompetence i appelsager er begrænset – en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten.
- 120 Heraf følger, at nævnte argument skal forkastes, fordi appellanten inden for rammerne af proceduren for Retten ikke kritiserede begrundelsen i afgørelsen af 23. oktober 2007 vedrørende dokumenterne fra OLAF i replikken, selv om det er ubestridt, at appellanten modtog denne afgørelse senest sammen med Kommissionens svarskrift.
- 121 Henset til det foregående skal det femte anbringende forkastes.

Det sjette anbringende

Parternes argumenter

- 122 Med det sjette anbringende foreholder appellanten Retten at have tilladt en for vidtgående anvendelse af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 på oplysningerne indeholdt i dokumenterne vedrørende sag T-110/04.
- 123 Appellanten har endvidere kritiseret begrundelsen i den appellerede dom med hensyn til, om der foreligger en mere tungtvejende offentlig interesse, der kan begrunde en udbredelse af de oplysninger, der er omfattet af nævnte bestemmelse.
- 124 Det er Kommissionens opfattelse, at dette anbringende skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 125 Det sjette anbringende vedrører samtlige de oplysninger, der blev udeladt for at undgå en identifikation af visse virksomheder, der var involveret i de antidumpingsager, som sagsøgeren i sag T-110/04 havde behandlet som ansat i Kommissionen.
- 126 I modsætning til hvad appellanten har påstået, var det uden at begå en fejl, at Retten i den appellerede doms præmis 228 konstaterede, at udeladelsen af navnene på virksomhederne og klagepunkterne med hensyn til disse havde været nødvendig med henblik på at beskytte deres interesser med den begrundelse, at navnene på de anklagede virksomheder have kunnet udledes af de udeladte oplysninger som helhed.
- 127 For så vidt angår den argumentation, som appellanten har fremført for at godtgøre, at de virksomheder, der er nævnt i sag T-110/04, ikke var omfattet af den beskyttelse, der er fastsat i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001, eftersom antidumpingafgørelser i almindelighed offentliggøres, må det fastslås, at appellanten ikke fremførte en sådan argumentation under sagen for Retten. Dette argument skal derfor afvises.
- 128 Endelig bemærkes, at appellants kritik med hensyn til den appellerede doms præmis 229 er ugrundet. Dels fremgår det af denne præmis, at Kommissionen undersøgte, om der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse. Dels påhviler det i overensstemmelse med Domstolens praksis appellanten konkret at angive de omstændigheder, der udgør en mere tungtvejende offentlige interesse, der kan begrunde udbredelsen af de omhandlede dokumenter (jf. dom LPN og Finland mod Kommissionen, C-514/11 P og C-605/11 P, EU:C:2013:738, præmis 94).

- 129 I sagen for Retten og inden for rammerne af nærværende appel har appellanten begrænset sig til at påberåbe sig princippet om åbenhed og dets betydning.
- 130 Den mere tungtvejende offentlige interesse, der kan begrunde udbredelsen af et dokument, skal ikke nødvendigvis være adskilt fra de principper, der ligger bag forordning nr. 1049/2001 (dom LPN og Finland mod Kommissionen, EU:C:2013:738, præmis 92).
- 131 Som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 229, er betragtninger af en så generel art som dem, der er blevet påberåbt appellanten, imidlertid ikke tilstrækkelige til at godtgøre, at princippet om åbenhed i den foreliggende sag har nogen særligt påtrængende karakter, som ville kunne gå forud for begrundelserne for at afslå udbredelsen af de omhandlede dokumenter (dom LPN og Finland mod Kommissionen, EU:C:2013:738, præmis 93).
- 132 I lyset af det anførte skal det sjette anbringende forkastes.

Det syvende anbringende

Parternes argumenter

- 133 Med det syvende anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten undlod at tage hensyn til en erstatning som følge af det tab, der fulgte af Kommissionens behandling af appellants begæringer om aktindsigt i de dokumenter, som denne institution var i besiddelse af.
- 134 Kommissionen har nedlagt påstand om, at dette anbringende forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 135 Appellanten har for det første gjort gældende, at Retten med urette afviste beviser, som appellanten havde fremlagt.
- 136 Det bemærkes herved, at det alene tilkommer Retten at bedømme, om det er nødvendigt at supplere bevismaterialet i de sager, der forelægges den til afgørelse. Vurderingen af processkrifternes beviskraft er et led i den bedømmelse af de faktiske omstændigheder, som det alene tilkommer Retten at foretage, der, som det tilsvarende følger af fast retspraksis, ikke er undergivet Domstolens prøvelsesret inden for rammerne af en appel, medmindre Retten har fordrejet de faktiske omstændigheder og bevismaterialet.
- 137 Appellanten, som inden for rammerne af nærværende appel har begrænset sig til at påstå, at Retten burde have dannet sig et mere præcist billede af Kommissionens ansvar, foreholder ikke Retten i den appellerede doms præmis 261-267 at have fordrejet de faktiske omstændigheder eller beviserne.
- 138 Appellanten har for det andet anført, at Retten begik retlige fejl i forbindelse med bedømmelsen af, om der forelå en årsagssammenhæng mellem Kommissionens adfærd ved behandlingen af appellants begæringer om aktindsigt i de dokumenter, der var i Kommissionens besiddelse, og forværringen af appellants helbred.
- 139 Med henblik på at fastslå, at appellanten ikke havde godtgjort, at der forelå en sådan årsagssammenhæng, baserede Retten sig i den appellerede doms præmis 264 på en sagkyndig erklæring, som appellanten havde fremlagt, og på sidstnævntes angivelser, hvoraf Retten uden at foretage en fordrejning kunne udlede, at det ikke var godtgjort, at Kommissionens adfærd havde haft nogen betydning for forværringen af appellants helbred.

- 140 Hvad for det tredje angår den påståede tilsidesættelse af appellants ret til at deltage i en offentlig høring om åbenhed var det med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 265 fastslog, at i den foreliggende sag var Kommissionens adfærd herved uden betydning, eftersom udløbet af høringsfristen var den 31. juli 2007, og den oprindelige begæring om aktindsigt først blev fremsat den 20. juni 2007.
- 141 Som generaladvokaten har anført i punkt 189 i forslaget til afgørelse, ville Kommissionen ved en korrekt anvendelse af fristforlængelsen i medfør af artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 tidligt have skullet besvare den oprindelige begæring den 31. juli 2007. På dette tidspunkt ville en deltagelse i høringen ikke længere have været mulig.
- 142 Følgelig skal det syvende anbringende forkastes.

Det ottende anbringende

Parternes argumenter

- 143 Med det ottende anbringende har appellanten anført, at det var med urette, at Retten nægtede at pålægge Kommissionen at fremlægge de dokumenter, som der i strid med forordning nr. 1049/2001 var blevet nægtet aktindsigt i, for Retten.
- 144 Kommissionen har nedlagt påstand om, at dette anbringende forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 145 Ifølge Domstolens praksis er Unionens retsinstanser i princippet ikke kompetente til at rette et påbud til en institution uden at gribe ind i den administrative myndigheds beføjelser (jf. domme Verzyck mod Kommissionen, 225/82, EU:C:1983:165, præmis 19, og Campogrande mod Kommissionen, C-62/01 P, EU:C:2002:248, præmis 43).
- 146 I modsætning til hvad appellanten har anført, var det således med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 90 fastslog, at den i henhold til artikel 264 TEUF kun havde mulighed for at annullere den anfægtede retsakt. I det omfang appellants argumentation er baseret på artikel 266 TEUF, bemærkes, at denne bestemmelse heller ikke indeholder nogen mulighed for at rette et påbud til institutionerne.
- 147 Appellants argumenter, der er baseret på chartrets artikel 47, ændrer ikke ved denne konstatering, eftersom denne artikel ikke har til formål at ændre den domstolskontrolordning, der er fastlagt i traktaterne (jf. dom Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 97).
- 148 Følgelig skal det ottende anbringende forkastes.

Det niende anbringende

Parternes argumenter

- 149 Med det niende anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten undlod at tage hensyn til udfaldet af den tvist, der var blevet indbragt for den, da den pålagde Kommissionen at bære sine egne omkostninger og at betale to tredjedele af appellants omkostninger.
- 150 Kommissionen har nedlagt påstand om, at dette anbringende forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 151 Det bemærkes, at i henhold til artikel 58, stk. 2, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol kan appel ikke iværksættes alene til forandring af afgørelser om sagsomkostningerne eller til disses størrelse. Det fremgår endvidere af fast retspraksis, at såfremt alle de øvrige anbringender under en appelsag forkastes, må en påstand om, at Rettens afgørelse vedrørende sagsomkostningerne er retsstridig, afvises i medfør af nævnte bestemmelse.
- 152 Da appellanten ikke har fået medhold i de første otte appelanbringender, skal det niende anbringende vedrørende fordelingen af omkostningerne afvises.

Søgsmålet for Retten

- 153 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statuten for Domstolen kan Domstolen, når den ophæver den af Retten truffene afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.
- 154 Det er på baggrund af det ovenstående kun nødvendigt at tage stilling det anbringende, som appellanten har fremsat i søgsmålet for Retten med henblik på en annullation af Kommissionens afgørelse om afslag på aktindsigt i udskriften af registret vedrørende afgørelserne om afslag på de genfremsatte begæringer om aktindsigt.
- 155 Det fremgår herved af nærværende doms præmis 43, at det omhandlede register ikke er blevet oprettet, og at Kommissionen derfor ikke kunne efterkomme appellansens begæring. Kommissionen skal derfor frifindes på dette punkt.

Sagens omkostninger

- 156 Det bestemmes i artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement, at såfremt der ikke gives appellanten medhold, eller såfremt der gives appellanten medhold, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, træffer den afgørelse om sagens omkostninger.
- 157 I henhold til nævnte reglements artikel 138, stk. 3, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, bærer hver part sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. Domstolen kan dog, hvis dette efter omstændighederne findes begrundet, beslutte, at en part, ud over at bære sine egne omkostninger, skal betale en del af modpartens omkostninger.
- 158 Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Guido Strack tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da Guido Strack har tabt appelsagen og kontraappelsagen i forhold til det andet anbringende heri, bør appellanten pålægges at bære sine egne omkostninger for nærværende instans og betale en tredjedel af Kommissionens omkostninger i forbindelse med den foreliggende sag.
- 159 For så vidt angår omkostningerne i forbindelse med sagen i første instans må det fastslås, at de omkostninger i sagen i første instans, som førte til den appellerede dom, fordeles i overensstemmelse med, hvad der er bestemt i domskonklusionens punkt 7 i nævnte dom.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

- 1) **Den Europæiske Unions Rets dom Strack mod Kommissionen (T-392/07, EU:T:2013:8) ophæves, for så vidt som Retten ved denne dom annullerede Europa-Kommissionens afgørelse af 24. juli 2007.**

- 2) **I øvrigt forkastes kontraappellen.**
- 3) **Appellen forkastes.**
- 4) **Europa-Kommissionen frifindes i annulationssøgsmålet, for så vidt som det er anlagt til prøvelse af Kommissionens afgørelse om afslag på aktindsigt i udskriften af registret vedrørende afgørelserne om afslag på aktindsigt i de genfremsatte begæringer om aktindsigt.**
- 5) **Guido Strack bærer sine egne omkostninger i nærværende instans og betaler en tredjedel af Kommissionens omkostninger.**
- 6) **Kommissionen bærer to tredjedele af sine egne omkostninger i nærværende sag.**
- 7) **De omkostninger i sagen i første instans, som førte til dom Strack mod Kommissionen (T-392/07, EU:T:2013:8), fordeles i overensstemmelse med, hvad der er bestemt i domskonklusionens punkt 7 i nævnte dom.**

Underskrifter